

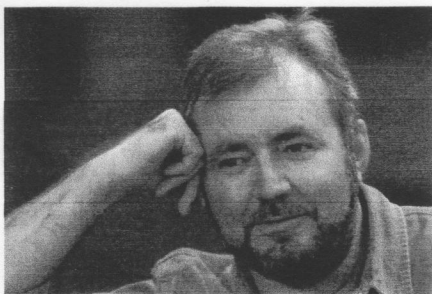
AKIK VELÜNK ÍRJÁK A LAPOT

Kevés jobb alkalom van arra, hogy bemutassuk azokat a külső munkatársainkat, akik hosszú évek, évtizedek óta rovatukkal vannak jelen lapunkban, mint éppen a karácsony.

Skronka Tibor színművész állandó keresztretjevény készítőnk, aki óramű pontossággal és rendszerességgel készíti lapunk olvasóinak a kikapcsolódás perceit szolgáló megfejteni valót. Olvasóink egészségügyi panaszait pedig dr. Pálházy Béla pszichiáter veszi górcső alá, afféle távdiagnózist felállítva. Vallja, érdemes jól odafigyelni arra, amit a beteg mond, mert tulajdonképpen a kórisméjét mondja.

A JÁTÉKMESTER

– Magamról röviden csak annyit, hogy 18 esztendei más jellegű munkatevékenység után, az idei évaddal kezdődően, ismét megtértem az „anyaszentegyszínház” keblére. Újra a Komáromi Jókai Színház társulatának tagja lettem, főállásban színészként és emellett, félállásban, én vagyok a színház sajtószóvivője is – mondja **Skronka Tibor**.

A legtöbb emberhez hasonlóan, én is nagyon szeretem a karácsonyt. Ezért lepett meg a minap egyik ismerősöm megjegyzése, hogy ő nem szereti, mert ez egy szomorú ünnep. Furcsa volt ezt hallani, mert amióta csak az eszemet tudom, nálunk a karácsony mindig egy meleg, szeretetet sugárzó, vidáman boldog ünnep volt. Anyukám, otthon Szőgyénben nagyon meg tudta teremteni a karácsony hangulatát: a pléddel eltakart ebédlőajtó mögött a karácsonyfát díszítő angyalokkal, a csillagszórófénnyel érkező Jézuskával, a damasztabroszos, gertyafényes ünnepi terítéssel, a Mennyből az angyal és a Pásztorok, pásztorok lelket melengető muzsikájával, az egyre szapo-

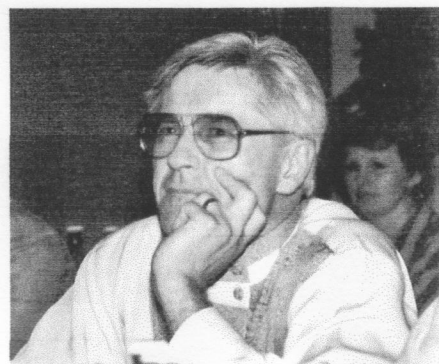
rábban sercegő, és itt-ott már átugráló Pepita kislemezről.

Mivel magam is romantikus beállítottságú vagyok, nagyon sok mindent átvetem a gyerekkori karácsonyok hangulatából. Szerencsére a feleségem, sőt a fiam is fogékony az efféle dolgokra. Sikeresen ötvöztük a szülői házból hozott szokásokat, amelyeket tovább gazdagítottunk saját elképzelésünk szerint. Az asztalon békésen megfér egymás mellett az annak idején nálunk szokásos borleves vagy „borsató” a feleségem által hozott savanyú gombaleves mellett. Ezeket követi a mézes vagy fokhagymás ostya, az általam imádott rántott ponty és végül a déligyümölcs. Mindez a rengeteg gertya és a kandallóban pattogó hasábok vidáman táncoló fényében. Külön boldogság számomra, amikor idestova nyolcvanéves anyukám velünk tölti a karácsonyt. Talán csak én látom, ahogy meghívásunk nyomán, a hálás köszönet mellett, megfáradt szemében felparázlik a régen elmúlt karácsonyok boldog fénye.

A LÉLEKBÚVÁR

– Belgyógyász-pszichiáterként a pozsonyi Ružinov kórházban működő, Orvostovábbképző Egyetem Pszichiátriai Klinikájának a munkatársa vagyok. A szakrendelésre bekerülő betegek problémái gyakorlatilag a mai modern pszichiátria valamennyi területét érintik, a gyermek és serdülőkor pszichiátriai problematikájától az idős és agykori pszichiátriáig, a reaktív állapotoktól a valódi elmebetegségek át, az alkohol és más függőségek, valamint a szervi megbetegedések okozta pszichiátriai tünetekig – avat be munkájába **dr. Pálházy Béla**. – Mivel a már kialakult, nagyon gyakran idültté vált kórképek kezelése hosszan tartó, sok türelmet igényel orvostól és betegtől egyaránt, s a betegek mindig sokat szenvednek a kellemetlen szubjektív tünetektől, nagyon izgalmas kérdés megoldani – amit a Nobel-díjas Szentgyörgyi

professzor már 1937-ben hangoztatott – a megelőzés, orvosi nyelven a prevenció kérdéseit.

A prevenció, mint tudomány, az utóbbi évtizedekben erőteljesen fejlődik, sokszor felborítva az eddig uralkodó, már-már dogmatikusnak számító elméleteket a betegségek kialakulásáról és szükséges gyógyításáról (lásd a paleolit táplálkozást, vagy a táplálékkiegészítők kérdését). Meggyőződésem, hogy a gyógyítás sikerességéért a beteg aktív szerepvállalásra is szükség van (ehhez kézzelfogható, laikusnak is értelmes és használható ismereteket kell neki nyújtani). Ma is igaz a híres orvos-filozófus, Platón 2500 éves alaptétele, mely így hangzik: „Lehet-e gyógyítani a szemet és nem látni az egész fejet, s lehet-e gyógyítani a fejet, de nem megnézni az egész testet, s lehet-e gyógyítani a testet, de nem ismerni a beteg lelkét...?”

Ami pedig az idei karácsonyt illeti, nagy öröömre, három év után sikerül újra összehozni a családot, nálunk fogunk karácsonyozni. Három felnőtt gyermekünk közül ugyanis csak a fiam él Pozsonyban, a két lányom külföldön van. Mindannyian elfoglaltak és munkájuk végett elég nehéz őket „összeterelni”. Most mind együtt leszünk, élvezni fogjuk egymás társaságát, nagy beszélgetésekkel, finom ételek fogyasztásával. Békés, nyugodt, munkamentes karácsonyt tervezünk. Mindannyiunkra nagyon ráfér! ■

(VIDA)